

Naar Rugen skal ind

Nu er det længe siden,
men end det gjemmes i *mit* Sind,
hvordan i Barndomstiden
den kjære Rug kom ind,
5 hvordan dens kjærnetunge Top
ved Moders svage Kræfter
blev lagt i Lugen op.

Først bredte Mor et Klæde
saa ømt som nogen Højtidsdug;
10 der maatte ingen træde
med Sko i Høstens Rug;
saa fejed hun med Limens Rest
hvert snavset Straa tilside
som for en Hædersgjæst.

15 Den kjære Rug var Gjæsten,
som gjorde hvert et Barn saa spændt,
se, Far han lægger Vesten
og sér saa indadventt:
En Skjælven i et ydmygt Sind,
20 en Bøn til Altets Skaber,
før Avlen bringes ind.

Saa fatter Far om Spaden
og graver i det gule Klæg
to Huller langsmed Laden
25 foran den hvide Væg;
i dem skal Vognens Følger slaa
og staa som i en Fælde,
til Væltningen gaar paa.

— Og Vognen værdigt skrider;
30 det første Læs for Lugen staar;
ud fra dets tunge Sider
saa dybe Skygger slaar.
De varme Øg i Nip og Nap
af Moders milde Hænder
35 faar Ax og Mule-Klap.

Og alle Hænder jager,
og alle Fødder er i Rend;
i Støvet Læsset brager
for brede Rygges Spænd.
40 Højt svinger Hjulet som et Rat,
og paa dets Drejeskive
har Børnene sig sat.

Mor ta'r paa Neget Sæde
og linner lidt ved Baandet skjørt:
45 „Det er endda en Glæde,
naar Kornet er *saa* tørt!”

Og med sin matte, spinkle Arm
hun løfter Rugens Tvilling
ind ad den lave Karm.

50 Og Neg for Neg forsvinder
og bliver under Bjælken sat;
og Far faar røde Kinder
og Spindelvæv om Hat.
Men Mor er lige hvid og bleg,
55 hvormeget hun end stræber
med Rugens tunge Neg.

Det gaar mod Aftentide
snart skinner Maanen fuld og rund
paa Gavl og Vægge hvide
60 og ned i Vognens Bund.
Mor standser træet og titter ind;
Far kommer hen til Lugen
og klapper hendes Kind.

Og Barnet, som har løbet
65 sig træet i Dagens muntre Leg,
det er nu stille krøbet
ind under Hjulets Eg;
dér høres dette skarpe Knald
fra Vognens Fjæl mod Sandet
70 af Ørentvistens Fald.

Og mellem Hjulets Eger
gaar Stjerneblink og Maaneskin,
og milde Vinde hveger,
mens Barnet slumrer ind.
75 Saa slutter Far i Jesu Navn.
Og Hjemmet gaar til Hvile
med Høsten i sin Favn.

Lim, Kost af Rævlingris; *Tvilling*, Dobbeltneg; *hveger*, en blødtflakkende Bevægelse.

Teksten følger Jeppe Aakjær: *Rugens Sange*, Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag, 1906, pp. 45–49.